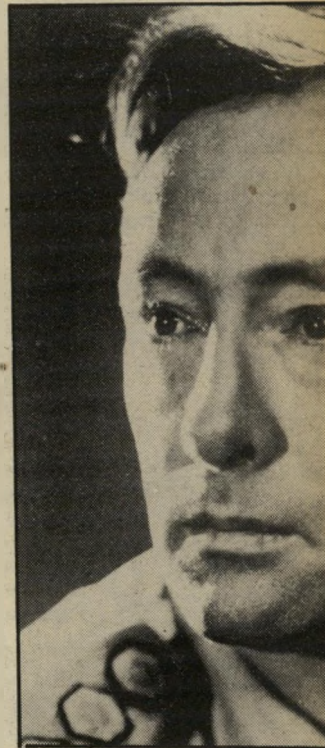

(המשך מעמוד 65)

אלבה. באותה העת הציגו גם את מחזהו בערבות הנגב. שטרסברג התרשם, הזמין אותו לאולפן השחקנים שלו בניו יורק. בדרך לאולפן נכנס לשתות קפה. בקפה הכחין בגברת הדורה, כוכב לראשה, לכושה בסוודר גדול שחור. אחר כך, באולפן, ישב לצד בימאי ידוע, בעלת הכובע נכנסה לאולפן והתישבה מצידו השני. הבימאי שאל

יגאל מוסיון, ממש לינקט סי' מורים לכמה וכמה מספריו הבאים.

כשהוא נזכר בה, הוא כורך את זיכרונה בריח של בושם יקר ומיוחד. היה לה צחוק של פעמונים. היתה בה רגישות רבה לרגישותם של אחרים. כשהכיר אותה, היתה אחרי נשואיה לג'ו דימאג'יו ולפני נשואיה לארתור מילר. הבנתי מדוע התגרש ממנה — לא הבנתי מדוע התחתן איתה קודם.

פצצות על תל-אביב

רילין לא היתה, כמוכן, היחידה שבכביבושו. בארץ הילכו, ועוד מהלכות, אגרות על מעלליו. על עיתונאית נודעת מספרים איך גורשה ממיטתו. אמנית ידועה מאוד ירדה לשפלה מירושלים, כדי לאבד את בתוליה דווקא בחברתו. רבות התפארו כאהבהביתן עימו. לפחות חלק ברו את זאת מליבן. הוא לא דאג להכחיש, גם שמועות-השווא החמיאו לו.

היום כל אלה נמצאות הרחק מעבר לגבו. בקיץ הוא ממשיך לנעול סנדלים וללבוש מיכנסיים קצרים. בחורף הוא מחליף אותם בג'ינס ובנעליים. פעם נמנעו ממנו את הכניסה לכנסת בגלל לבושו. את ידיו הנשיא נטע לבקר במישכן, לבוש בלבושו הרגיל: מיכנסיים קצרים וסנדלים. זה היה ביקור אצל חבר. מדוע הוא חייב ללבוש מחלצות לכבודו? הכתיבה משמשת עד היום מקור לפרנסתו, מקור טוב מאוד. סיפרי חסמבה נמכרים ללא הרף, וממשיכים להתכב. אך הוא הוא ורעיו הסופרים נאלצים לכתוב גם בעיתונות, אחרת תחסר פרנסתם. הוא מונה אותם: חיים גורי, אהרון מגר, משה שמיר, יורם קניוק, חנוך ברטוב. השנים עושות את שלהן. החשובים והנודעים שבחבריו וידידיו הפכו

רנן מזכירה לו את אמו. אתן העיניים הכחולות הגדולות. ככלל, הוא נזכר באמא לא מעט. לעולם לא ישכח יום מסוים במלחמת העולם השנייה. הוא הלך עם אמו לבית-חולים. בדרך החל נשמע רעשי-מטוסים. לפתע החלו לנחות מסביבם פצצות.

האיטלקים תקפו את תל-אביב. מהרף אחת הפצצות הועף למרחק של עשרות מטרים. לעולם לא ישכח את הטראומה של אותו היום, שבו נהרגו יותר מ-300 מאזרחי העיר הוותיקה.

ארוחת-הערב. חנה ויגאל מכינים את הארוחה: סלט חביתה ותבשיל. בין 8 ו-8 וחצי משכיבים את הילדים. לפעמים גם חנה מספרת סיפור לאחד מהם. בדרך כלל עושה זאת יגאל. 21.30: פעם שיחק שלוש פעמים בשבוע שחמט עם טומי לפיד. עכשיו נפגשים אצלו, או אצל טומי, פעם או פעמיים בשבוע. היום נא טומי לשחק אצלו. הם אוהבים לשחק זה מול זה. הכוחות שווים פחות או יותר.

לא חוזר בתשובה

את הערבים מבלים בשקט בבית. ממעטים מאוד ביציאות בערבים. לפעמים הוא יוצא להרצאה, לעיתים היא מתלווה אליו. פעם, כשהיו יוצאים, היו הילדים מקבלים 30 שקלים כל אחד, תמורת הסכמתם להישאר בלי שמרטף. אך הסבתא שברה את מחירי-השוק. היא העלתה את המחיר לדולר. לקולנוע כבר לא הלך שנה או יותר. מתיאטרון הבימה שולחים כרטיסי-הזמנה להצגות בכורה. אך בדרך-כלל הוא נשאר בבית עם הילדים. חנה הולכת עם חמותו. לבתיקה או למקומות כיליו הם אינם יוצאים. אך הוא נזכר בגעגועים

(המשך מעמוד 62)

ששטרומן שוקל נקיטת צעדים מישפטיים, כדי להשיב לו את כבודו וכספו.

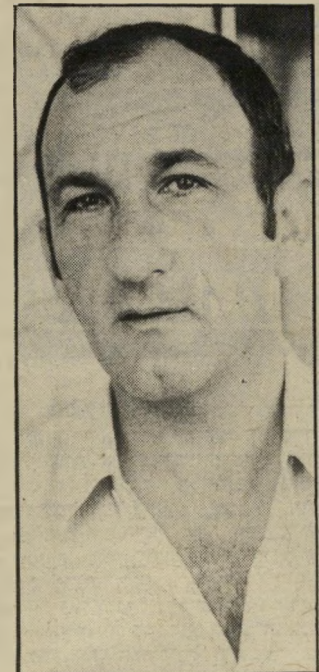
גניש: הוא מיקצוען. הוא יום את הפגישה איתנו. לא הכרתי אותו כלל. הוא פנה בתחילה לגניש וביקש לקנות מאיתנו חבילת מניות קטנה של מקט.

גניש: הוא בא אלי פעמיים לאתר-הבנייה. הייתי עסוק בפרוייקט וגירשתי אותו, אבל הוא חזר. עשינו עסק. קנינו את מניות מקט, ארבעה שותפים. שפירא ואני, הוא ושותף אחר שלו.

שפירא: לא עשינו איתו שום הסכמים. היו לי מיליון וחצי מניות ומכרתי לו חלק קטן ביותר של מניות לפני בקשתו, וכך גם גניש. מכרתי לו כבורסה כחוק. זה לא נכון שמכרתי את כל השאר. כל מה שהיה לי עדיין אצלי.

גניש: מכל מה שקניתי, מניה אחת לא נמכרה. היה לנו 2.5 מיליון. הוא נתן לנו רק עבור חלק קטן, אולי 200 אלף מניות, לקח את הנניר ב-2200 והשחיל אותו לאנשים ב-2800. אנחנו עשינו החלפה וקיבלתי מניות בנק אדנים.

שפירא: לא היתה לי בכלל שום מחויבות כלפיו, שלא למכור. אבל

אישי-עסקים שפירא לא הכרתי אותו

אנחנו לא אשמים שהמניות ירדו. השותף שלו, שאיתו הוא התחלק, מכר את המניות. כתירוץ לשטרומן הוא אמר לו שאנחנו מכרנו, ולכן כניכול ברחנו לחו"ל.

גניש: השותף שלו מכר את הסחורה שלו בדרך והוא מאשים אותנו.

הרמות האלמונית במשולש ששתי צלעותיו האחרות מוכרות בעולם העסקים, הוא יוסי שטרומן. הוא בן 27, ממוצע-קומה ובעל נטייה להשמנה. לפני שפתח את מישרד הברוקרים הוא עבד כקופאי במיפעל השיכפול באוניברסיטת תל-אביב. באותו מקום הוא פגש באמיר (החתול במגפיים), ישעל עלילותיו באוניברסיטה כבר נכתב בהרחבה (העולם הזה ה-12 באוקי טוב).

שטרומן לא היה סטודנט באר-ניברסיטה. אולם הוא התיימר להבין בכלכלה. הוא השקיע כסף רב, שלו ושל בניימין שפתחו בבורסה, ומכיוון שעקב יום יום אחר התגודות, גם נהנה מרווחים נאים. לפני כשנתיים פתח שטרומן, בשותפות עם אחד מגיסיו, את דנור — ניירות ערך והשקעות בע"מ. מישי-רדיה המפוארים של החברה שכנו בדנינגוף סנטר. מכיוון שהיה גם גיבור קבוצת

הכורגל של הפועל רמת-גן, היו מושקעים בחברתו כספי רבים משחקני הקבוצה. על חולצות שחקני הקבוצה אף היה רשום השם דנור, כפי שנעשה תמיד לחברה המאמצת קבוצה. ישי נמנה גם הוא על עוברי המישר.

חיים במחלת

שן מו של הצעיר המפעלת והמישרד המשגשג פשו להם כנפיים. רבים התרפקו על דלת המישרד וביקשו השצות של שטרומן ינהל עבורם את תיקי-השקעותיהם. הברוקר הצעיר, שהחזיק מכונית ב-אמרו חרשה, חי בתחושה שהוא שחקן אותה. הוא הבטיח ללקוחותיו רווחים בטוחים וכדי להוכיח להם שהוא דובר אמת, נהג לצייד את לקוחותיו ה"שמנים" בשטר-ביטחון כסכום העולה פי-כמה על השקעותיהם הראשונות. באומרו להם בחיך שהוא מבטיח להם את רווחיהם מראש. אך שטרומן שכח, שלא לעולם חוסן פרשת מניות מקט. נפילת השערים וחוסר האיומן בבורסה מצד הלקוחות, הכניסו אותו לקשיי-ניזונות רציניים. ואם לא די בכך, הרי שאלה שהחזיקו בשטר-ביטחון, שאותם התחייב שטרומן לפרוע, הציגו אותם בנכח אך לא זכו בתמורה עבורם. שטרומן מכר את דירת הוריו ואת רירתו. הוא נקלע לקשיים מישפחתיים עם אשתו. הוא ירד למחלת. אי אפשר למצוא אותו, הוא אינו עונה לטלפונים, נעיונד מבית ידידים אחד לשני, כשעורכרדיין מחפשים אחריו כדי שיפרע את הצ'קים שהציגו, בהוצאה לפועל. אחר מאלה שהציג את שטר הביטחון לפרעון ולא קיבל מאומה הוא יוסף מרשק, בעל מיפעל התכופה בחיפה. לא מזמן הריצה "המאפיה החיפאית" של הברוקר עקיבא בר את המניה הוו לגבהים בלתי-סבירים, עד להתמוטטות הבלתי-נמנעת.

בתחילת חודש אוגוסט ניצל מוניה שפירא בנס, כאשר מכוניתו שמולכדה לא התפוצצה. שטרומן נעצר מיד אך הוא שוחרר אחרי פחות מ-8 שעות. מישרדי החברה נסגרו, והם היום שוממים.

קבלן גניש גירשתי אותו

כל מי שפגש את שטרומן שומע שהוא יתאושש בעיקבות התביעה האזרחית שהוא יגיש נגד שפירא וגניש בסכום של 600 אלף דולר. לדברי יש לו מסמכים הרוכח טענתו כי נפל קורבן למרמה. עורכרדיין שלו שר-קדים בימים אלה על הכנת כתבי-התביעה. שפירא וגניש, לעומת זאת, אינם מודאגים כלל! בן-ציון ציטרין

זרקו אותו לכלבים

הממשלה הראשון, דוד בן-גוריון, ולשמאלו מיטר פריי, בימאי המחזה. לשמות הרחובות שבהם הוא צועד. אלתרמן איננו. שלונסקי איננו. רפאל אליעז איננו. יצחק שדה איננו. כשכתב על חסרונם, זכה בפרס ראשיה-ממשלה על יצירתו. אך הם קבורים. ורק עם כמה מהנותרים — גברדיה צעירה יותר — הוא נפגש לעיתים. ביניהם שלמה טנאי ומשה שמיר. חנה מתייחסת להמצאותיו קצת בספקנות, או שמה בחששות שייפגע אם ישל. היא טוענת, שהסיבה השנייה היא הנכונה. כך או כך, היא אינה נלהבת. היא רוצה לשמר אותו כמו שהיננו: "רק שאלוהים ישמור עליו". בעיניה, אין הרבה אמת בתרמית שנוצרה מסביבו. יגאל בעיני חנה הוא אדם צנוע ושקט. בריאותו טובה מאוד. יגאל טוען, שמעולם לא הלך לרופא. 19.40: הגיעה השעה להפגישת הילדים ולהשכיבם לישון. שולמית ריב